

Nr. 18.

30. Oktober 1907.

23. Aarg.

Sammenslutning.

Den Plan til Sammenslutning, som jeg har sendt ud til Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse og Kredsformænd samt til Københavns Kvindevalgretsforenings Bestyrelse og til Formændene for Kvindevalgretsforeningerne rundt i Landet, gaar i dette Nr. af „Kv. og Sf.“ ud til alle D. Kv. Sf.'s Medlemmer og til dette Blads øvrige Læsere; thi det synes mig rigtigt, at hvert enkelt Kvindesagsinteresseret selv overvejer Sammenslutningstanken og selv tager sit Standpunkt dertil.

Desværre er vor Tid saa gennemsyret af Partiaand og Foreningsaand, at det enkelte Menneske, naar det stilles over for en Sag — over for en Afgørelse, ikke spørger: Hvad mener *jeg*? Hvad anser *jeg* for det rigtigste i denne Sag? — men meget snarere: Hvad mener min Forening? Hvad siger mit Parti?

Kunde det dog mon alligevel ikke ske, at Kvinderne, som er saa forholdsvis nye i Parti- og Foreningsliv, hver for sig kunde danne sig en Mening om det foreliggende Spørgsmaal, hver indtage sit eget paa personlig Overbevisning grundede Standpunkt og saa, naar det kommer til den endelige Afgørelse, have Mod og Kraft nok til at handle derudfra?

— Blandt de mange Spørgsmaal, jeg i disse Dage har faaet, er der enkelte, jeg her vil besvare, for at ingen ud fra forkerte Forudsætninger skal give eller nægte det udsendte Forslag til Sammenslutning sin Tilslutning og Medvirken.

Man har spurgt, hvorledes de to Foreningers Styrelser stiller sig til Forslaget? — Dertil maa jeg svare, at jeg staar ganske alene med Ansvar for det udsendte Forslag; jeg har ikke forhandlet med nogen af Styrelserne; Forslaget udsendtes samtidig til begge Foreningers Styrelser og til Formændene for Kredse og Foreningerne ude i Landet; jeg ansaa det for rigtigst, at hver enkelt i de to Foreninger, enten de var Styrelses- eller me nige Medlemmer, hver for sig skulde tage Stilling til Sammenslutningstanken.

Man har ogsaa spurgt mig, hvorfor Tidsfristen var saa kort? — Dertil maa jeg svare, at samme Dag jeg fik den Tanke, at der netop nu burde gøres et Forsøg paa at faa en Sammenslutning i Stand, gik jeg ufortøvet i Vej med at udføre den, og saa hurtigt som det overhovedet var muligt, blev Forslaget sendt ud.

— Jeg kan ikke sige, at jeg var meget haabefuld, da jeg udsendte Forslaget, og det var mig en glædelig Overraskelse, da jeg de følgende Dage modtog en Mængde Breve, hvori udtaltes stærk Sympathi for Tanken om en Sammenslutning, saa jeg egentlig fik det Indtryk, at jeg blot højt havde udtalt det, som mange, baade i Dansk Kvindesamfund og i Kvindevalgretsforeningerne i deres stille Sind havde tænkt og ønsket.

— De, som først og fremmest har Krav paa at høres i denne Sag, er Provins- og Landboerne; thi dem er det, der især kommer til at lide under Følgerne af en Ikke-Sam-